

ПЪСНИ НА ДОБРИ П. ЧИНТУЛОВЪ

I. СТАРА МАЙКА СЕ ПРОЩАВА СЪ СИНА СИ

Прощавай, синко, много здраве,
Едничка рожба на свѣтътъ;
Така сждбинята направи —
Синъ съ майка да се раздѣлятъ.

Това ли чакахъ азъ отъ тебе,
Отъ какъ си още малъкъ билъ,
Та сега въ мойто старо време
Въ пжть дълъгъ си се наредилъ?

Въ страни ти чужди ще да идешъ,
Кжде ти сочи съвестъта,
Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честъта.

Но мислишъ ли ти, рожбо мила,
Че ще да имамъ азъ покой,
Кога отъ старостъ и безъ сила
Любезний образъ спомня твой?

Ако да видя буря страшна,
И силенъ дъждъ да завали,
То моята душа нещастна
Отъ страхъ ще скоро затрепти.

Ако грѣскавицата слушамъ
Съсь страшенъ грѣмолъ да гърми,
То азъ съсь страхъ голѣмъ ще думамъ:
Ахъ, сега де ли е синъ ми?